

Identificació de l'expedient

Informe relatiu a la proposta d'adquisició de l'obra *Maqueta 314* de l'artista Moisès Villèlia datada entre 1978-1979, acompanyada del dibuix original, inclosa en la línia d'Art de Postguerra i segones avantguardes.

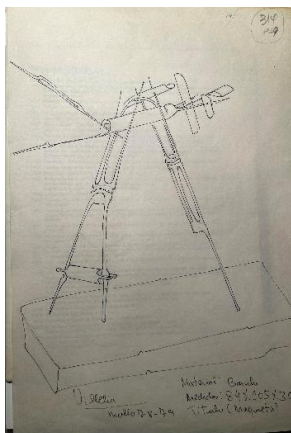
Fitxa del bé

Objecte: Escultura
Títol: *Maqueta 314*
Autor: Moisès Villèlia
Datació: 1978-1979
Tècnica: escultura en canya de bambú
Mides: 84 x 105 x 30 cm

Import total: **23.000,00€ + IVA corresponent**

La peça ve acompanya del dibuix original:

Antecedents

1. La línia d'adquisicions d'Art de Postguerra i segones avantguardes es crea amb l'objectiu de reforçar la Col·lecció Nacional i contribuir a la construcció d'un relat que contextualitzi l'art contemporani històric i patrimonial d'artistes catalans/es o vinculats/des a Catalunya entre les dècades de 1940 i 1970. L'objectiu és reforçar les col·leccions dels museus, tot garantint la coherència discursiva i conceptual de la Col·lecció Nacional
2. La línia d'adquisicions d'Art de Postguerra i segones avantguardes es va iniciar l'any 2023 sense convocatòria pública. A partir de l'any 2024 es fan convocatòries anuals amb l'objectiu que particulars o col·leccionistes propietaris d'obres d'art, artistes, galeries d'art, centres d'art, centres de creació i producció de Catalunya

i els museus puguin proposar l'adquisició d'obres per incorporar-les a la Col·lecció Nacional.

3. En el marc de la convocatòria 2026, el senyor Joan Gil Gregorio va presentar una proposta per a l'adquisició de l'obra *Maqueta 314* de l'artista Moisès Villèlia.
4. El 7 de juliol de 2026, el grup de treball de la línia d'adquisicions d'Art de Postguerra i segones avantguardes va acordar:
 - Aprovar la proposta d'adquisició de l'obra esmentada.
 - Iniciar els tràmits per informar a la Junta de Qualificació, Valoració i Exportació de Béns del Patrimoni Cultural de Catalunya perquè valori la proposta.

Descripció del bé

La *Maqueta 314* és una escultura de Moisès Villèlia, datada entre 1978 i 1979, realitzada en canya de bambú i amb unes dimensions de 84 x 105 x 30 cm. Aquesta obra constitueix una de les peces més representatives de la trajectòria artística de l'escultor.

L'ús de la canya de bambú és una constant en la seva producció artística. La ductilitat d'aquest material li permetia sotmetre'l a tensions estructurals i construir assemblatges eteris en què cadascun dels seus elements, mitjançant equilibris, tensions i contrapès, configura espais buits habitables i articula formes inesperades. Es tracta de peces singulars que poden evocar arcs de ballesta, fletxes, llances, eines de treball agrícola o fins i tot teranyines.

L'obra de Villèlia es caracteritza per una constant investigació de les possibilitats de l'escultura orgànica entesa com aquella que segueix les formes naturals i les seves morfologies internes. En aquest sentit, la seva producció s'inscriu en una tradició escultòrica interessada pel buit, la levitat, l'eteri i la sensació d'ingravedesa.

Un aspecte destacable de la seva pràctica artística és que Moisès Villèlia acostumava a acompanyar les seves escultures de bambú amb dibuixos originals que actuaven alhora com a certificats d'autenticitat i com a esquemes de muntatge. En aquest cas, l'escultura *Maqueta 314* conserva el dibuix original.

L'obra va ser presentada a l'exposició *Moisès Villèlia. 25 artistes de Catalunya*, celebrada al Pavelló de Catalunya de l'Expo'92 de Sevilla el juny de 1992 i organitzada pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

L'artista

Moisès Villèlia (Barcelona, 1928 – 1994), fou una de les figures més destacades de l'escultura catalana de la segona meitat del segle XX i un referent en la renovació dels llenguatges escultòrics de la postguerra. Format inicialment al taller del seu pare, la seva obra combina la influència de l'artesanía popular amb les aportacions de les avantguardes artístiques contemporànies.

Després d'uns inicis vinculats als corrents renovadors de la postguerra, Villèlia es va allunyar dels plantejaments informalistes dominats per desenvolupar un llenguatge

escultòric propi, fortament influït per la natura, el pensament oriental i la filosofia zen. La seva producció es caracteritza per una progressiva desmaterialització de l'escultura, entesa no només com una opció formal, sinó també com una actitud vital que rebutja l'artificiositat i reivindica l'essencial, l'orgànic i el primigeni.

Pioner en la incorporació de materials humils i no convencionals a la pràctica escultòrica, Villèlia va desenvolupar a partir de 1956 una intensa investigació amb la canya de bambú, material que esdevindria un dels signes distintius de la seva obra. Les propietats de lleugeresa, flexibilitat i resistència del bambú li van permetre crear estructures aèries, obertes i dinàmiques que exploren conceptes com el buit, l'equilibri, la tensió i el moviment. Aquestes obres, sovint de gran subtileza formal, el situen com a un precursor d'alguns postulats que posteriorment desenvoluparia l'art povera.

Integrat en els principals cercles de renovació artística de la Catalunya de postguerra, va formar part del Club 49, entitat fonamental en la difusió de les pràctiques d'avantguarda durant el franquisme. Va mantenir una estreta relació amb figures com Joan Brossa i Joan Parts, i el 1956 es va incorporar al grup Art Actual, participant en els Salons d'Octubre de 1956 i 1957.

Entre 1969 i 1972 va residir a l'Amèrica del Sud, principalment a Quito i Buenos Aires, una etapa que va contribuir a consolidar la seva maduresa artística i aprofundir en l'interès per les cultures ancestrals i les dimensions simbòliques de la natura. En retornar a Catalunya es va establir a Molló on va continuar desenvolupant una obra singular que el consagraria com una de les veus més personals de l'escultura contemporània catalana.

Valoració final

L'interès d'aquesta obra rau en el fet que es tracta d'una peça especialment representativa de la producció de Moisès Villèlia, atès que sintetitza alguns dels trets més característics del seu llenguatge escultòric, com l'ús de la canya de bambú, la recerca de la lleugeresa, el treball del buit i la construcció d'estructures basades en l'equilibri i la tensió.

A aquest valor artístic s'hi afegeix l'interès documental derivat de la conservació del dibuix original associat a l'escultura. La seva incorporació a la Col·lecció Nacional contribuiria tant a l'estudi de la trajectòria de l'artista com al reforç de la representació de l'escultura catalana contemporània dins les col·leccions públiques del país.

La destinació més indicada per ser dipositada és el MORERA. Museu d'Art Modern i Contemporani de Lleida.

Sonia Blasco Andaluz

Cap del servei de Museus
i Protecció de Béns Mobles